

Medborgere, som lide under indbilste Klager, Tilfidsattelser og Forurettelser, og der findes altid en hel Del saadanne. Fremdeles tro vi, at, da dette Forslag kom frem i 1872, var det knyttet ganske særlig til en enkelt den Gang foreliggende Sag og derimod ikke til Andragender i Almindelighed. Men, som sagt, naar Thingets Flertal aligevel har besluttet, at et saadant Udvalg skal nedsettes og i hver Session har nedsat det, maa det hellere staa i Forretningsordenen, end ikke staa der. Det ærede Medlem fra Falster (Clausen) fremsatte nogle Bemærkninger angaaende Reiseudgifterne, som væsentlig gik ud paa, at, naar en Rigsdagsmand befordrede sig selv med egen Vogn, burde han være berettiget til at beregne sig Godtgjørelse derfor. Der er ganske vist Betragtninger, som tale for dette, men jeg tror dog, det maa siges, at Principet i sig selv er overordentlig misligt, og det maa lede til høist uheldige Konsekvenser. Er en Mand berettiget til at beregne sig Udgifter godtgjorte for sin egen Hest og Vogn, naar han kjører fra sit Hjem til den nærmeste Station, saa er han ligesaa berettiget til at gjøre det, dersom han kjører med en god Ven, der tilfældig skal samme Vej; der er ingen Forskiel i saa Henseende. Naar en god Ven beforder ham, kan han ligeledes sige: Jeg kunde jo have leiet en Vogn paa Statens Befordring, altsaa beregner jeg, hvad den vilde have kostet. Ja, det kan ikke hjælpe, at ærede Medlemmer ryste paa Hovedet, det er kun en naturlig Konsekvens. Dersom man spadserer paa sine egne Ven, kunde man ogsaa sige: Jeg kunde have leiet en Vogn, og altsaa beregner jeg f. Ex. 7 Mk. pr. Mil for de 3—4 Mil, jeg er gaaet; dette kan man sige med samme Frie. Eller man kan reise paa 3die Klasse paa Jernbanen og sige: Jeg var fuldt berettiget til at tage Billet til 2den eller 1ste Klasse, og Differencen er min Fortjeneste, mit Vederlag for havt Uleilighed, jeg har ikke havt det saa godt paa 3die Klasse, som jeg vilde have havt paa 2den, jeg beregner altsaa, hvad det vilde have kostet at reise paa 2den Klasse, og Forskjellen er min. For alle disse Ting taler der nogle Betragtninger, men jeg tror rigtignok, det maa siges, at det vilde være den ønskeligste Regel, om Reiseudgifterne kom til at omfatte alene de positive Udgifter, som en Rigsdagsmand har havt for at komme til og fra Rigsdagen. Jeg tror, at man ved at holde Reglen fast og bestemt undgaar alle Misligheder, men i Øvrigt viser netop den Lov, der bestaar mellem os, hvor ønskeligt det er, at der i saa Henseende findes bestemte Principer og Regler, fastsatte ikke alene af den Enkelte, men fastsatte ved Samraad mellem flere, der saa blive at følge af alle Rigsdagsmænd. Det Tilfælde, til hvilket jeg henpegede, saldt for Næsten ikke gang ind under det Tilfælde, den ærede Rigsdagsmand tænker sig. Jeg tror, at det blev ved den Velighed konstateret, ja, indrømmet af de Paa-

gjældende, at, selv om de vilde beregne sig deres egen Befordring lig med den, som en anden leiet Befordring vilde have kostet, saa vilde de dog ikke i Virkeligheden have kunnet bruge den Sum, de lode sig udbetale i Reiseudgifter. Altsaa selv om man skulde dele den ærede Rigsdagsmands Betragtning, saa kan man dog ikke komme helt bort fra hint Tilfælde. Der er imidlertid, som sagt, netop en god Velighed til at komme til Erkendelse af, hvor ønskelig det er, at saadanne bestemte Regler og Principer slaas fast. Alle er fuldkommen enige i det Ønske, at disse Udgifter maa blive behandlet paa en saadan Maade, at Vedkommende faar, hvad der tilkommer ham, men at der ikke sker det Mindste, som kan give en udenforstaaende Kritik Noget at hænge sin Hat paa. I dette Forhold ere vi Alle særlig interesserede, at der ikke foregaar Noget, hvorved de, som staa udenfor Rigsdagen og Folkethinget og betragte det med mindre gunstige Øine og ere tilbøjelige til at sige Ondt om det, kunne faae Anledning til noget Saadant; men er det da ikke hensigtsmæssigt at have en eller anden Autoritet, sammensat af os selv, under hvis Vejledning alle slige Tilfælde i Fremtiden kunne undgaaes? Jeg glemte, da jeg før havde Ørdet, at gjøre en Bemærkning, som jeg nu skal tillade mig at fremsætte, og jeg maa tilstaa, at, hvis jeg ikke havde havt denne Bemærkning at gjøre, vilde jeg neppe igjen have begjært Ørdet. Jeg vilde have henstillet til Forretningsudvalget, om det ikke maatte være praktisk, at vi kom bort fra den Regel, at Valg af Formand, Næstformand og Sekretærer kun gjælde for 4 Uger. I Landsathinget er det gjældende Regel, at disse Embedsmænd vælges for hele Sessionen, og jeg indser oprigtig talt ikke, hvorfor vi ikke her skulde følge samme Regel. Det er en ikke ringe Tidsspilde, der nu forvoldes derved, at vi hver 4de Uge skulle anvende et helt Møde til at stemme paa Formand, Næstformand og Sekretærer, især da Valget under den herskende politiske Stilling næsten altid foregaar efter Forholdstalsvalgmaaden og derfor medtager en overordentlig lang Tid. Dette Forslag kan ikke lugte af Egen nytte, saaledes som Cert. Bundtmagers og Franis Knivsmeds Forslag, thi der er for Dødeligheden ikke nogen Sandsynlighed for, at den Side af Salen, hvortil jeg hører, skulde kunne gjøre sig gjældende ved Formands- og Næstformandsvalget; men jeg tror, at det under alle Omstændigheder, hvilket Parti og hvilken Side der end har Flertallet, er hensigtsmæssigt, at den, der er valgt ved Sessionens Begyndelse, vedbliver at fungere i denne Egenkab, til Sessionen er til Ende. Dersom man vil tænke sig det Tilfælde, at Partiernes Støde hinanden saa nær, at et Formandskifte kom til at foregaa efter 4 Ugers Forløb ved en lit Overrumpling, hvor forlegen vilde da ikke den saaledes indfatte Formand være, og hvilken For-